

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: het COa),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 23 februari 2012 in zaak nr. 11/25525 in het geding tussen:

(hierna: vreemdeling 1) en (hierna
tezamen: de vreemdelingen)

en

het COa.

Procesverloop

Bij besluit van 11 juli 2011 heeft het COa een aanvraag van de vreemdelingen om vergoeding van woonkosten op de voet van de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 2005 (hierna: de Rva 2005) afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 23 februari 2012 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat het COa een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft het COa hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Ingevolge artikel 3, eerste lid, van de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers (hierna: de Wet COa) is het COa onder meer belast met de materiële en immateriële opvang van asielzoekers.

Ingevolge het tweede lid kan de minister van Justitie (thans: de minister van Veiligheid en Justitie; hierna: de minister) het COa taken als bedoeld in het eerste lid opdragen met betrekking tot andere categorieën vreemdelingen.

Ingevolge het derde lid kan de minister regels stellen met betrekking tot verstrekkingen aan asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen als bedoeld in het tweede lid.

De Rva 2005 strekt ter uitvoering van artikel 3, tweede lid, van de Wet COa.

In artikel 3 van de Rva 2005 is bepaald aan welke categorieën asielzoekers of daarmee gelijk te stellen categorieën vreemdelingen door het COa opvang wordt geboden.

Ingevolge artikel 9, eerste lid, aanhef en onder g, omvat de opvang in een opvangvoorziening in elk geval betaling van buitengewone kosten.

Ingevolge artikel 13, eerste lid, vinden de verstrekkingen, bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel b tot en met g, van deze regeling niet plaats indien de bewoner van de opvangvoorziening geen gebruik maakt van het in de desbetreffende voorziening geboden onderdak.

Ingevolge het tweede lid kan het COa in bijzondere gevallen afwijken van de bepaling in het eerste lid.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, kan een asielzoeker een vergoeding ontvangen voor buitengewone kosten, als bedoeld in artikel 9, eerste lid, onderdeel g, die hij heeft gemaakt.

Ingevolge het tweede lid zijn buitengewone kosten noodzakelijke

kosten die vanwege hun aard of hoogte in redelijkheid niet geacht kunnen worden door de asielzoeker zelf te worden betaald.

Ingevolge het derde lid worden buitengewone kosten slechts betaald voor zover vooraf door het COa aan de asielzoeker toestemming is verleend voor het maken van deze kosten, met uitzondering van kosten die voortvloeien uit noodsituaties waarin geen mogelijkheid bestond tot het verzoeken om toestemming.

Ingevolge het vierde lid wordt de toestemming, bedoeld in het derde lid, uitsluitend verleend indien en voor zover de kosten noodzakelijk zijn en niet op andere wijze in de betaling kan worden voorzien.

In de toelichting op artikel 13, eerste en tweede lid, van de Rva 2005 (Stcrt. 2005, 24, p. 17) is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"De bewoners van een opvangvoorziening zijn niet verplicht gebruik te maken van de geboden opvang. Indien de bewoner elders onderdak kiest, kan hij evenwel geen rechten meer doen gelden op de verstrekkingen bedoeld in artikel 9, onderdeel b tot en met g. Dit geldt zowel voor de asielzoeker als de vreemdeling aan wie een verblijfsvergunning is verleend. (...)

Het tweede lid strekt ertoe het mogelijk te maken dat asielzoekers in bijzondere, uitzonderlijke situaties ook kunnen verblijven buiten een opvangvoorziening, de zogenaamde administratieve plaatsing. (...) Plaatsing buiten een opvangvoorziening is ook mogelijk in de situatie waarin verblijf in een woning buiten de opvangvoorziening vanwege bijzondere (zwaarwegende) medische redenen noodzakelijk moet worden geacht. Het betreft hier een uitzonderlijke situatie waarin vanwege dringende medische redenen continuering van het verblijf in een opvangvoorziening inhumaan of schadelijk voor de gezondheid van de betrokken asielzoeker is."

In de toelichting op artikel 17, eerste en tweede lid, is voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Het gaat om kosten waarvan in redelijkheid geoordeeld kan worden dat zij noodzakelijk zijn. Het orgaan zal deze kosten in alle redelijkheid als buitengewoon moeten kunnen aanmerken. Voorwaarde hierbij is dat de kosten in enige mate (direct of indirect) gerelateerd zijn aan het verblijf in de voorziening of aan de (medische en mentale) situatie van betrokkene. Dat betekent dat het mogelijk is dat ook kosten vergoed kunnen worden die niet opgehangen zijn aan, of verbonden zijn met de asielprocedure."

2. Het COa klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het COa het besluit van 11 juli 2011 onvoldoende heeft gemotiveerd en nader had moeten onderzoeken of in het geval van de vreemdelingen sprake was van een bijzonder geval, als bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de Rva 2005 op grond waarvan aanleiding bestond om van het eerste lid van dat artikel af te wijken. Daartoe voert het COa aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdelingen op grond van artikel 4:2 van de Awb de gegevens en bescheiden die voor de beslissing op de aanvraag nodig zijn en waarover de vreemdelingen redelijkerwijs de beschikking kunnen krijgen, hadden moeten overleggen.

3. In hoger beroep is niet langer in geschil dat zich in het geval van de vreemdelingen geen administratieve plaatsing buiten de opvangvoorziening heeft voorgedaan.

4. Bij besluit van 11 juli 2011 heeft het COa een aanvraag van de vreemdelingen om vergoeding van woonkosten afgewezen. Hieraan heeft het COa ten grondslag gelegd dat deze kosten niet als noodzakelijke kosten, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, kunnen worden aangemerkt. Het COa heeft in dit verband erop gewezen dat aan de vreemdelingen woonruimte is aangeboden in de opvangvoorziening in Alkmaar, maar dat zij er zelf voor hebben gekozen om buiten de opvangvoorziening in een woonruimte in Haarlem te verblijven.

De aanvraag om een woonkostenvergoeding hebben de vreemdelingen onderbouwd met een brief van GGZ inGeest van 6 januari 2011. Het COa heeft zich op het standpunt gesteld dat daaruit niet volgt dat de intensieve ambulante begeleiding, die de vreemdelingen in Haarlem krijgen, niet kan worden overgedragen aan en voortgezet door de GGZ in Alkmaar. Evenmin volgt uit deze brief dat het voor de vreemdelingen noodzakelijk is om in de woonruimte in Haarlem te verblijven, aldus het COa.

Het COa heeft in aanmerking genomen dat de woonkosten van de vreemdelingen werden gedekt door inkomsten uit arbeid.

5. In beroep hebben de vreemdelingen het advies van het Bureau Medische Advisering van 11 augustus 2010, opgesteld in het kader van hun aanvraag om toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000, overgelegd. Uit de beantwoording van vraag 4a volgt dat het vreemdeling 1 is toegestaan te reizen en dat hij in staat is te reizen met gangbare vervoersmiddelen.

6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 maart 2010 in zaak nr. 200907879/1/V1; www.raadvanstate.nl), komt het COa bij de toepassing van artikel 17, eerste lid, van de Rva 2005 beoordelingsvrijheid toe, waarvan de invulling tot zijn verantwoordelijkheid behoort. Het is aan het COa om te beoordelen of de kosten noodzakelijk zijn en naar aard en omvang in redelijkheid niet kunnen worden geacht door de asielzoeker zelf te worden betaald.

7. Uit de door de vreemdelingen overgelegde medische gegevens volgt niet dat plaatsing buiten de opvangvoorziening vanwege bijzondere (zwaarwegende) medische redenen noodzakelijk moet worden geacht. Evenmin volgt daaruit dat zich in het geval van de vreemdelingen een uitzonderlijke situatie voordoet, waarin vanwege dringende medische redenen continuering van het verblijf in een opvangvoorziening inhumain of schadelijk voor de gezondheid van de betrokken asielzoeker is. Het COa heeft derhalve in de overgelegde medische gegevens geen aanleiding hoeven zien om de situatie van de vreemdelingen aan te merken als een bijzonder geval, als bedoeld in artikel 13, tweede lid, van de Rva 2005, op grond waarvan aanleiding bestaat om van het eerste lid van dat artikel af te wijken, noch om daarnaar nader onderzoek te doen. Gelet op de omstandigheid dat de vreemdelingen uit vrije keuze buiten de opvang verblijven en aldus woonkosten maken, heeft het COa zich voorts in redelijkheid op het

standpunt kunnen stellen dat deze kosten niet als noodzakelijke kosten, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, kunnen worden aangemerkt. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het COa dit in het besluit van 11 juli 2011 onvoldoende heeft gemotiveerd.

De grief slaagt.

8. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 11 juli 2011 alsnog ongegrond verklaren.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 23 februari 2012 in zaak nr. 11/25525;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J.Borman en G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

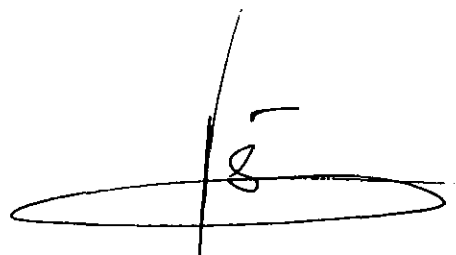
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 november 2012

408.

Verzonden: 20 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser